

Între cer și pământ

Dora Altesa

„Ce mult Te iubesc, Doamne! Îți încredințez ce am mai drag pe lumea aceasta căci Tu poți păzi ce Ți-am încredințat! Și știi că generație după generație Tu poți face din neamul meu un neam sfânt care va umple pământul de cunoștința Ta și care va trăi binecuvântat în lumina Feței Tale! Chiar dacă m-ai adus, Doamne, pe meleaguri așa de depărtate, tocmai la capătul pământului, în Australia, sufletul meu Te imploră pentru România și pentru toți românii din lume! Ai milă și întoarce-ne la Tine, Te rog, nu prin judecăți aspre și distrugere, ci printr-un susur blând și subțire și printr-o răbdare și bunătate Dumnezeiască! Iar pentru Australia, doresc să o binecuvântezi din nou, Doamne, și să întorci sufletele oamenilor la Tine. În Numele Domnului Isus Hristos Te-am rugat, Tată, și-ți mulțumesc! Amin”.

Altesa își ștergea acum lacrimile ce-i șiroiseră pe obraji și oftă din adâncul inimii, dar în liniște, ca să nu-și trezească familia. Era miezul nopții, într-o joi de primăvară ploioasă australiană. Luna septembrie începuse frumos, pomii înfloriseră, dar un val alungit de ploi venite din vest, de la Oceanul Indian, se descărca acum peste Melbourne, orașul unde cei mai mulți români emigranți se stabiliseră.

Casa fiind mică și toate ușile fiind deschise nu putea să-și permită să plângă cu glas, ci-și înghițea suspinele. Tot ce se rugase era simțit din inimă sinceră. Și chiar dacă nu se mai ruga public și tuturor celor din jur le părea că ar fi răcit în credință, doar ea știa cât de mult ardea, de fapt, de dragoste pentru Domnul și pentru toată adunarea și câte rugăciuni aprinse aducea ea ca o mireasmă de bun miros înaintea Domnului pentru frații de credință, în ascuns, în cămăruța ei, fără pretenții și fără viclesug.

Se ridică din pat căci nu mai putea dormi. Ațipise doar cu cea mai mică fetiță care nu adormea decât în brațele ei și de cum se trezise simțise nevoia să caute pe Domnul așa cum era acolo în pat, în îmbrățișarea dependentă a micuței Eliza. Încet și cu grijă își făcu acum scăpare, luând mânuțele copilei de pe brațul ei și așezându-le pe pernă. Îi dădu un pupic gingaș și se ridică din pat. Caterina și Benini dormeau respirând ritmic și liniștit în patul din camera opusă. În camera de la stânga sforăia ușurel Feldin, în sfârșit, relaxat, după încă o zi de muncă grea pe șantier. Altesa iubea să stea în liniștea nopții și să asculte la sunetele liniștite a respirației lor și să-i încredințeze pe fiecare în Mâna Domnului. Doar noaptea târziu sau dimineața foarte devreme avea liniștea să poată să simtă pacea aceea liniștită de mamă și soție care își binecuvântează casa prin părtășie cu Domnul.

Se duse în bucătărie și-si făcu ceaiul verde combinat cu ghimbir și mentă ca să-l bea cât timp urma să studieze ceva la computer, cum făcea de mai bine de un an încoace. Poate că azi va viziona documentarul intitulat *Islamic conquest of Persia* ce și-l descărcase acum câteva zile de pe site-ul YouTube. Luă ceaiul și merse în sufragerie pe canapea, puse o pătură pe picioare și laptopul în poale.

O propunere,
o idee,
o invitație,
o... Carte de istorie a inimilor.

Ideea este ca să scoatem la lumină o carte cu povestiri din viața noastră, a credincioșilor români. O carte de istorie a vieților noastre care să includă și evenimente din România precum și celelalte țări pe unde se află români și toate orașele Australiei. Aceste întâmplări ale vieților noastre, ale tuturor românilor australieni, să fie apoi îmbinate în narațiune și să reconstruim istoria românilor din Australia într-un stil de poveste care este caldă și simțită din suflet nu ca o istorie rece, doar a evenimentelor cruciale ale Bisericilor, ci îmbinată cu trăirile noastre. Revista Speranța va putea începe publicarea acestor povestiri până vor lua forma de carte. Invităm pe oricine are talent de povestitor să ajute la scrierea cărții și să se formeze un grup care să ducă lucrarea aceasta la o formă frumoasă și bine încheată

Dar un gând îi trecu prin cap, ce se repetase de vreo două zile și căruia nu-i dăduse încă concursul: „*Să deschid email-ul cu Revista Speranța și să o citesc și să o salvez în documentul cu reviste românești!*” Zis și făcut ... adică GÂNDIT și făcut! Ce minunat se simțea mereu citind această revistă și ce mult aprecia pe frații și surorile care se străduiau să o scoată lunar! În documentul cu reviste românești mai salva regulat și revista trimestrială *Românul Australian* scoasă de d-l Emil Cică, la care era abonată. Asemenea oameni care își făcuseră misiunea să întărească omul dinlăuntru al românilor din Australia erau considerați de Altesa ca cei mai vrednici de onoare din toată comunitatea românească.

Și citind prin revista electronică *Speranța* din septembrie 2016, în special admirând minunata imagine și articolul despre venirea primăverii, intră în liniștea aceea sufletească în care trăia în copilărie când în zilele toride de vară la bunici, stătea întinsă pe pătură și privea firul ierbii, când mirosind adierea vântului și fiind fermecată de foșnetul frunzelor mari ale nucului de deasupra capului, își îndrepta ochii spre ele și vedea soarele care printre frunze îi apărea ca un sclipici minunat. Rar mai avea liniștea să intre în acea pace lăuntrică. Cu treburile familiei și cu hărțuiala zilnică a vremurilor din urmă viața era acum mai mult o luptă decât o adiere fermecătoare a trăirilor din copilărie. Dar uite că revista *Speranța* și rugăciunea dinainte au reușit să-i liniștească sufletul! Acum Altesa simțea nevoia venirii primăverii cum scria în articolul revistei, și fără să-și dea seama se văzu transpusă în amintirea primăverii vieții ei, aproape trei decenii în urmă când venise pentru prima dată în Australia și tânără fiind începuse să înflorească.

Continuarea în numărul viitor